

Het dagboek van oma

Floor lag op haar bed te wenen. Ze keek naar de foto die op haar nachtkastje stond. 'Chantal' stond er met sierlijke letters onder en enkele getallen. Het afscheid van oma was het eerste afscheid van kortbij. Toen opa stierf was ze nog maar heel klein. Het deed pijn dat oma er niet meer was. Floor wist niet goed wat ze allemaal voelde en waar ze het allemaal voelde. Er kwamen heel wat verschillende gevoelens op.

Mama kwam de kamer binnengestormd. Haar make-up was uitgelopen, ook zij had gehuild. Ze zette zich op de rand van het bed naast Floor en vertelde dat ze morgen naar het huis van oma zouden gaan. 'Het huis moet leeg gehaald worden en we gaan morgen samen opruimen.' zei mama.

Met een koffer vol dozen reden ze de volgende ochtend naar oma's huis. Tante en nonkel waren er ook. Terwijl de volwassenen boven aan het opruimen begonnen, liep Floor wat rond. Ze zag de kelderdeur en gleeed de trap af. Haar handen gleden over de kasten en hield bij een houten kast stil. Ze opende de kast en zag onderin iets glimmen. Het was een sleutel. Van waar kwam dit sleuteltje? Waar paste het op? Floor begon na te denken over het sleuteltje en vroeg zich af wat ze ermee kon openen. Toen dacht ze aan wat oma haar altijd zei: 'Belangrijke dingen bewaar je onder je matras.'

Nieuwsgierig stapte Floor naar boven. Ze hoorde de volwassenen praten, maar stapte door naar de slaapkamer. Ze kwam binnen in een heel gezellige kamer met bloemetjesbehang. Op het bed lag een oude bedsprei en aan de wand hingen veel tekeningen van opa. Oma had opa heel vroeger nog leren tekenen want oma kon dat heel goed.

Floor stapte recht op het bed af. Toch ging ze eerst even op de rand zitten. Haar vingers gleden over haar GSM. Zou ze een bericht gekregen hebben? Neen, weeral geen berichten. Haast niemand stuurde haar berichten want ze had eigenlijk weinig vrienden.

Floor stond recht en hief de matras op. Daar lag een dagboek met een slot. Het boek was bijna 6 cm dik. Snel keek ze of het sleuteltje op het dagboek paste. En ja hoor, het paste inderdaad. Ze bladerde door het boek en wist niet waar ze moest beginnen. Heel voorzichtig begon ze te bladeren en te lezen. Wat ze daar las, ontroerde haar. Er stonden heel veel verhalen in van vroeger en er hingen oude foto's in. Er stond ook te lezen dat oma gepest werd. Dat vond Floor helemaal niet fijn om te lezen. Plots kwam ze aan enkele gekleurde bladen. Floor las nieuwsgierig verder:

Lieve dagboek,

Vandaag geef ik je één van mijn grootste geheimen prijs. Terwijl ik dit neerschrijf beginnen mijn handen te trillen en komen verschillende gevoelens aanwaaien.

Toen ik in de zesde klas zat, liep ik vaak alleen op de speelplaats. Ik nam toen vaak een schetsboekje mee en mijn grijze potlood. Daarin maakte ik heel wat tekeningen, soms een paar lijnen, dan weer iets helemaal in detail. Wat ik op papier zette mocht best gezien worden en toch durfde ik het aan niemand te tonen. Christophe, een grote, stoere jongen uit een klas hoger, pestte mij keer op keer met mijn boekje. Hij lachte me uit en zei telkens weer dat ik niet kon tekenen. Ik probeerde hem te mijden, maar hij zocht me steeds opnieuw op. Zot irritant was dat! En toch voelde ik iets voor die jongen, hoe gek het ook klinkt, er was iets!

Floor keek op. Ze kon haar ogen niet geloven. Hoe kon opa zo doen tegen oma? Wat was er dan gebeurd? Hoe hadden ze elkaar dan leren kennen? Floor las snel verder...

Op een dag had Christophe een knalrood hemd aan. Dat hemd was al lang uit de mode. Toen Christophe zijn jas uitdeed en de andere kinderen het zagen, lachten ze hem uit. Ze lachten om de kleur, ze giechelden om het model, ze gniffelden om hoe het fout geknoopt zat. De ogen van Christophe waren toen heel anders. Ze stonden veel zachter toen dit gebeurde. Ik stapte naar de groep en sprak hen toe: "Schaam jullie! Dat hemd is best oké. Alleen dat knoopje kan beter zitten, maar voor de rest is er niets mis mee."

De groep stopte en ik was zelf verrast van mijn actie.

Christophe keek me dankbaar aan.

Ik was fier op mezelf dat ik het rustig en beleefd opnam voor hem.

Vanaf die dag liep het helemaal anders. Christophe keek op een andere manier naar mij en ik naar hem. Hij kreeg respect voor mij. Tijdens een middagpauze gluurde hij stiekem over mijn schouder heen terwijl ik tekende. Ik had het niet in de gaten en werkte net enkele schaduwlijnen af. Toen volgde een heleboel woorden: "Waauw, fantastisch, zo mooi, echt waar knap van jou!"

Ik kreeg het er warm van. Hij zei me dat hij alleen nog zou geloven wat hij zelf gezien had en niet zomaar alles meer geloven wat anderen hem zeggen.

Op zijn vraag leerde ik hem tekenen. Hij was een goede leerling 😊.

Op een dag had hij een drieluik gemaakt, helemaal voor mij. Het is het mooiste drieluik dat ik ooit zag op 'Het Lam Gods' na. Hartjes ontbraken niet en er zat een piepklein afzonderlijk briefje bij. Daarop stond de vraag of ik zijn liefje wou zijn. Ik moest geen seconde twifelen en heb meteen ja gezegd! Onze liefde kent geen tijd! Na al die jaren zijn we nog steeds gelukkig samen en hebben we al drie kinderen samen.

Zo, tot binnenkort dagboek.

Floor werd er helemaal stil van en drukte het boek dicht tegen zich aan. Ze voelde oma zo dicht bij haar. Wat goed van oma, dacht ze bij zichzelf. Het hele verhaal in het dagboek deed haar denken aan haar eigen verhaal. Floor leek eigenlijk goed op haar oma want Floor werd ook gepest. Floor had eigenlijk een beetje een flapoor en daar werd ze mee uitgelachen: 'Floor met het grote flapoor!' Floor dacht diep na en kreeg ideeën. Ze zou net als oma beleefd en rustig opkomen voor zichzelf. Morgen zou ze het dagboek meenemen naar school en zou ze in de kring wat te vertellen hebben. Ze drukte dankbaar het dagboek als een kostbare schat tegen haar borst.

Onderaan de trap hoorde ze mama haar naam roepen. Floor liep naar de gang en nam het dagboek mee. Ze was al nieuwsgierig naar wat er nog meer in stond, maar dat was voor thuis.

Thuis aangekomen zakte ze in haar kussens op haar bed om verder te lezen in het dagboek. Ze zag dat er op het einde van het boek 2 bladzijden aan elkaar kleefden. Ze scheurde heel voorzichtig de bladzijde een beetje los en daar zag ze een heel mooie ketting met een hangertje aan in de vorm van een klavertje vier.

Aan de ketting hing er een klein briefje waarop geschreven stond: 'Jij bent voor altijd mijn klavertje vier'. Dat was vast geschreven door opa toen hij het kettinkje aan oma had gegeven zoveel jaren geleden, dacht Floor. Ze was heel ontroerd en omsloot het kettinkje in haar hand.

Pseudoniem: Extra Kansers